

АБОНАМЕНТЪ.

За България { год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство . 40 л.

Един брой 20 стат.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

пл. „Левски“ № 16
Телефонъ № 196Излиза
сряда и събота.

Ракописи не се връщатъ.

ПРОТЕСТЪ

на турските първенци отъ Южна Добруджа.

(Тоя протестъ, написанъ на турски, е връченъ на прѣдставителитъ на Великитъ сили. Б. Р.)

Тежки дни прѣживѣ турското население въ южна Добруджа отъ 1913 до 1916 г. Тря години мъчителни прѣкираше подъ ромжиска окупация. Съ идването си ромжнитъ посегнаха на автономията на джамитъ и училищата ни. Срѣдствата, съ които поддържахме нашитъ училища, давани отъ българското правителство, освѣнъ гдѣто не се даваша отъ ромжиското, но и се забрани обучението на дѣцата на родния ни езикъ. Много постъпки за отваряне на училищата ни не помогнаха. По насилственъ начинъ Ромжия накарал нашитъ дѣца, обучавани 40 години наредъ на турски, да се обучаватъ на ромжиски. Това ни покърти отъ дѣнъ душа и ние чакахме съ туптящи сърца по-скорошното освобождение отъ лошия тиранъ. Едва се нарадвахме на двѣгодишната ни прѣжна българска свобода, когато училищата ни придобиха автономията си и никакви закони не застъпаха свободата на обучение на нашитъ дѣца, наново настъпи черното робство, наредъ съ това на братята ни по участь българитъ. Тѣхнитъ училища и църкви се затвориха — не се пощадиха и нашитъ.

Съ редъ разпоредби ромжнитъ наредиха да се затворятъ турскитъ училища, а дѣцата ни, подъ страхъ на тежка глоба, побои и арести на родителитъ, да се записватъ въ ромжискитъ училища, като срѣщу записването се даде разписка.

Освѣнъ това, не бѣ достатъчна джандармерията, а се докараха наново войски, които почнаха обиритъ, поблищата, ареститъ, безчинствата и мърсотията, които работи вършеха по-рано. Нашитъ семейства сж разворени. Съ хиляди турци, съзършено неимни, гниятъ въ затворитъ и трупятъ адски мъчения. Някоя нация въ свѣта до сега не бѣ посѣгала на

нашитъ нравствени закони, но днесъ ромжнитъ направиха шантани, въ които разиграватъ нашитъ жени. Тѣ въздигнаха въ култъ абсолютната неправда, абсолютната властъ на силния.

Като излагаме горното, протестираме най-високо прѣдъ великитъ сили, които уреждатъ народнитъ съдбини, за домогванията на тая

нация, като молимъ часъ по-скоро да се взематъ мѣрки и се отстрани неправдата, да се отворятъ училищата ни, да се прѣмахне окупацията отъ ромжискитъ войски и да се не оставя турското население на она нечувана гавра и гнусенъ произволъ, на което заедно съ българското население е подложено.

Само България може да гарантира нашата свобода, честъ и право, тъй както е било въ миналитъ за насъ блаженни врѣмена.

Като даваме горния протестъ, надѣваме се, че не ще остане безъ послѣдствие.

20 IX. 1919 година.

Отъ вътрѣшността на Добруджа.

Подписали: Отъ гр. Добричъ 8 първенци, с. Екисче — 4, Османъ Факж — 3, Хасмъ-Деде — 6, Сарж-Махмудъ — 8, Ени-Махле — 4, гр. Силистра — 4, Каземиръ — 3, Байлеркой — 2, Аккадъларъ — 4, Кочина — 3, Сейделъ Факж — 3, Усулкой — 3, Чийрекчий — 3, Куртъ-Бунарско, с. Къвълджиклий — 3, Кавурга, — 6, Куюджукъ — 6, Групчуларъ — 20, Шахинларъ — 10, Кочмаръ — 5, Кили-Кадж — 18, Гюллеркой — 3, Акбунаръ — 2, Омуръ-Факж — 3, Есирдже — 3, Байрамъ-Бунаръ — 8, Коджа-Оларъ — 9, Екинджикъ 6 и Авдула 13.

Всичко 183 първенци, които прѣдставяваме цѣлото мюсюлманско население въ Добруджа.

че неговитъ принципи за омеротворението на свѣта тъй скоро ще бждатъ изкористни за ниски цѣли. Това наистина е единъ „мораленъ въпросъ“, отъ който на добруджанци нѣма да стане нито по-топло, нито по-студено, но понеже въ основата му лежи бждещето на свѣта, ние ще си позволимъ да изтъкнемъ опасноститъ, които вече се очѣртава тѣ

Уйлсонъ започна оттамъ, отдѣто трѣбваше да свърши: създаде лигата, безъ да създаде омеротворението.

Независимо отъ това, стара Европа имаше да се занимава само съ единъ въпросъ — балканската проблема: нова Европа създаде редъ нови конфликти по всички части на свѣта,

Ако ония, които рѣшаватъ съдбинитъ на народитъ въ Парижъ, си направиха труда да дойдатъ въ Добруджа, за да видятъ какво се върши тамъ; ако тѣ си направятъ труда, за моментъ поне, да прѣцѣнятъ, какво значи затварянето на българскитъ училища въ Добруджа въ момента, когато се подписва отъ тѣхъ клаузата за защита на малцинствата, — ще разбератъ цѣлата ирония на положението, което създаватъ.

А въ тая ирония се крие нашата трагедия, която ние не ще можемъ да понесемъ. Ние констатираме само положението, безъ да теглимъ заключенията, защото все още се надѣваме, че послѣдната присжда на Парижъ ще ваеме подъ внимание хилядитъ доказателства.

Н. К. П-въ.

Министерската криза.

Горчивитъ уроци на миналото не научиха българския народъ, че фанатическото прѣклонение прѣдъ буквата на закона убива обществената критика върху същността на събитията, като свежда ролята ѝ до проста математическа теория. Конкретно, въ случая ние, за да останемъ вѣрни на буквата на конституцията, открихме министерската кри-

за, макаръ, че е извънредно пакостно да се отличава общественото внимание отъ въпроситъ свързани съ проекто-договора за миръ.

Бждашето на нацията е поставено на карта. Отъ това, до колко ние правилно и аргументирано ще можемъ да отговоримъ на проектодоговора, ще зависи, може би, да получимъ удовлетворение на много наши права. При подобно положение, естествено, вътрѣшниятъ политически животъ ще трѣбва да се съгласува съ изискванията на момента.

А моментътъ изисква: 1) единството на общественото мнѣние да не се нарушава, като се внесатъ елементи на раздражение и незадоволство и 2) лицата, натоварени да прѣдставяватъ България прѣдъ конференцията, да запазятъ мѣстата си до окончателното подписване на мира.

Тия изисквания и факта, че подалиятъ оставката си кабинетъ има огромното мнозинство въ камарата, не налагатъ откриването на кризата.

При все това, тя пакъ се откри. Единственото оправдание за откриването ѝ е това, че новата камара трѣбва да даде свой кабинетъ. Дано България не плати скъпо на тоя политически фанатизъмъ.

Кризата още не е разрѣшена. Изглежда, че земеделцитъ каратъ работитъ къмъ единъ хомогененъ земеделски кабинетъ. До тоя моментъ, обаче, една коалиция между тѣхъ и широкитъ социалисти не е изключена.

Неситъ и „стари“ ромжии.

Обида или цинизъмъ.

„Универсулъ“ съобщава, че 2. стрѣлочески полкъ („граничери“ се наричатъ бившитъ „вакатори“-стрѣлци) влѣзълъ въ Силистра, гдѣто билъ посрѣщанъ съ неописуемъ ентузиазмъ отъ ромжии, турци и арменци. „Универсулъ“ трѣбваше да добави само нѣколко думи, за да може неговата информация да отговаря на истината. Той трѣбваше да каже: „Отъ ония ромжии, турци и арменци, които сж плащани или тероризирани отъ ромжиската администрация именно за да проявяватъ, когато бжде нужно, подобенъ неописуемъ ентузиазмъ“. Но населението, мѣстнитъ жители да се смѣсватъ съ пришелцитъ, съ ония лакоми чиновници и продажници, дошли въ Силистра, както въобщо въ Добруджа, за да грабятъ, — това е дръзка обида спрѣмо тѣхъ отъ страна на „Универсулъ“.

Великитъ конгресъ на македонскитъ братства.

Въ тия трагически за общото ни отечество минути, македонцитъ, при пълно съзнание за отговорноститъ, които нѣмъ се налагатъ отъ момента, постигнаха обединението си. Ние ги поздравяваме искрено за тѣхното рѣшение, което, споредъ насъ ще послужи твърдъ много за постигане единство въ всички редове на поробенитъ.

Новитъ борби, прѣдъ които ни поставя рѣшението на великитъ сили, искатъ отъ насъ да не пилѣемъ силитъ си въ взаимни раздори. Поне нека сега да си спомнимъ за историята съ прѣчкитъ на Кубрата, която, ако не бѣха забравили нашитъ дѣди, българското плѣме нѣмаше да прѣживѣе нито трагедията на българското робство, нито днешната трагедия.

ПОСЛѣДНАТА ПРИСЖДА НА ПАРИЖЪ.

Първото съобщение за проекто-договора връченъ на България е било посрѣщаното отъ ромжискитъ власти въ Добруджа съ небивали оргии. Внито се е изливало като рѣки и, когато неговитъ пари сж унищожили онова малко човѣшко, което е останало у тия хора, започнали заканитъ и руганията противъ България и българското племе. Всичко,

е било

пуснато въ ходъ, за да се изрази радостта на „най културната нация на изтокъ“.

България е повалена, унищожена, неспособна да дири смѣтка за прѣстѣпленията, които се вършатъ противъ нейнитъ сънародници:

Сигурно почтениятъ прѣдседателъ на Съединитъ Щати не е мислил,

Животът въ Добруджа.

Куртбунарска околия.

Гр. Куртбунар. На 9 септември т. г. жителът Радущ Райчев е бил арестован от шефа на жандармерията. Обвиняват го въ убийство на ромжиски войникъ прѣзъ 1916 година. Държали го 6 денонощия арестованъ. Обвинение не могло да се установи по липса на доказателства. Шефътъ, като видѣлъ, че няма основание за да го задържи повече, поискал му е да заплати сумата 40,000 лева, слѣдъ което веднага щѣлъ на бѣде освободенъ.

На 10 септември т. г. ромжискитѣ мирови сѣдия държалъ рѣчь прѣдъ пристигналитѣ тамъ ромжиски войски и администрацията, че всѣки ромжинецъ, придонѣлъ въ Добруджа, трѣбвало да си отмищава на тамошното население, тъй както той намѣри за добръ. По-негова заповѣдъ е повикана госпожата на Франц Лисакъ — по народностъ чехъ — единъ почтенъ господинъ, да почисти и измаже секцията на жандармерията. Повикани били и много други госпожи и госпожици, които, като имъ съобщили, се разбѣгали.

На 17 септември т. г. жителътъ на с. Каурага Минко Денчевъ пристигналъ въ България и разправя:

На 9 септември прѣзъ ношъта една рота ромжиска войска окупира селото ни. Заловиха менъ и сѣселаниитѣ ни: Георги Денчевъ, Вълко Денчевъ, Петко Господиновъ, Желю Денковъ, Георги Дичевъ и Юрианъ Димовъ. Арестоваха ни. Свързаха ни рѣцѣтъ и почнаха да ни биятъ съ камъници, дърво и торби съ пѣськъ. Всички сме обвинени, ужъ че сме имали оружие. Обсипираха кѣшитѣ навсички ни. Прѣзъ врѣме на обиска отъ кѣщата на Вълко Денчевъ взеха 2000 лева. Жената на Вълко Денчевъ плака за да ѝ ги повърнатъ, обаче, тѣ, ромжинѣтъ, амѣсто да ѝ ги повърнатъ, набиha я съ прикладитѣ на пушкитѣ толкова много, че тя се прострѣ на пода. Слѣдъ като дойде на себе си, тѣ почнаха да ѝ биятъ съ шамари и слѣдъ това я изхвърлиха на вѣтъ като парцалъ.

Единъ фелдфебелъ отъ поменатата войска ни заяви, че жителътъ на селото ни Али Османъ Кадиновъ, ромжиски агентъ, заявилъ на началника на жандармерията въ Куртбунаръ, какво въ всички насъ имало скрито оружие и че Георги Денчевъ прѣзъ 1916 год., при отстъплението на ромжиската армия е убилъ единъ ромжиски граниченъ старши подофицеръ, вслѣдствие на това менъ и Георги Денчевъ ни отнараха въ Куртбунаръ. Обвинението противъ мене се състоеше въ това, че азъ по онова врѣме съмъ билъ кметски намѣстникъ.

Другитѣ освободиха, слѣдъ като ги биха до смъртъ и взеха всичкитѣ имъ пари.

Въ Куртбунаръ ни дързаха 6 денонощия арестовани въ секцията на жандармерията, гдѣто шефътъ бѣше заповѣдалъ на своитѣ стражари на всѣки 2 часа да ни удрятъ по 25 тояги. Обвинението бѣше скроено за да изкопчатъ отъ насъ пари, защото въ сѣщность нѣмахме нищо и тѣ знаеха това. Шефътъ, като видѣ, че не може да ни задържи повече, заповѣда на жандармитѣ да ни биятъ за последенъ пътъ. Последниятъ бой надмина 6 дневния взетъ заедно. Като ни взеха паритѣ, които имаме при насъ, по 40—50 лева, освободиха ни.

На 13 септември дойде въ селото ни единъ ромжиски поручикъ съ единъ войникъ, събра всички по-сѣстоятелни хора и зипта: кой въ това село има най-много пари. Хората, като не знаеха каква е цѣдъта на тоя офицеръ, никой нищо не смѣше да каже. Слѣдъ това заповѣда да му съберемъ 20 кила сирене, 40 пилета, 200 яйца и още други продукти. Всичко бѣше извършено. Офицерътъ прибра тия продукти и каза, че тия продукти ще ги заплатятъ по-сѣстоятелнитѣ хора отъ това село и си замина.

Биринитѣ събиратъ данъци за 1916—1919 години.

С. Конакъ-Куджукъ. На 13 септември т. г. всички жители били по-

викани въ Куртбунаръ отъ плотонера на жандармерията. Хвърлятъ имъ обвинение, че въ всички имало скрито оружие. Слѣдъ като е употребилъ всѣкакви видъ изтезания и видѣлъ, че нищо не се оказало, заповѣдалъ всички да прѣдставятъ оржикето си или да прѣдставятъ сумата 15,000 лева, която е опрѣдѣлена да заплати селото имъ за тая цѣль. За сѣщата цѣль сж бити жителитѣ отъ сѣщото село: Димитъръ Петровъ, Ахмедъ Чурукъ Хасановъ и Исмаилъ Тюнджиджиевъ.

Въ с. Екисче, Добричка околия, на 9 септември т. г. ромжискитѣ погранични войници вземали по насилственъ начинъ отъ единъ овчаръ 20 овни, безъ да му заплатятъ нищо.

Отъ покрайграничитѣ села събиратъ дрехи за пограничитѣ постове. Храни и добитѣкъ взематъ, безъ да се държи смѣтка или да се заплаща.

Кузгунска околия.

Василь Костадиновъ, българинъ, 30 години, по занятие шивачъ, отъ с. Канлия, околия Кузгунска, разказва, че кметъ на тѣхното село Тодоръ Николовъ, 45 годишенъ, по рождение българинъ, който прѣди извѣстно врѣме е дошълъ въ България, е билъ единъ рѣдѣкъ ренегатъ. Тодоръ Николовъ е билъ кметъ още въ врѣме на ромжиското управление. Когато германцитѣ управляваха етапната зона, той е билъ сжщо кметъ. Държането му изключвало каквото и да било български чувства. В. Константиновъ твърди, че въпросното лице много любезничало съ разни съмнителни ромжини отъ околността и че се гаворѣло, какво това лице е получило заплатата си като кметъ избранъ още прѣзъ ромжиското управление отъ ромжиската държава, както и всички други ромжиски чиновници. При оттеглянето на българскитѣ власти, Т. Николовъ правилъ всевъзможни мюзевирлици. Неговъ близкъ приятелъ билъ кръчмаръ Сава Добревъ, около 65 години. Последниятъ подъ давлението на първия общавалъ на бащата на Василь Костадиновъ, че ако Василь си доле, няма да му направятъ нищо. На Благоушението Василь се връща въ село. Тамъ имало комисия за проверка на войничитѣ. Тодоръ Николовъ го наклеветилъ прѣдъ шефа и офицера, началникъ на комисията, че билъ шпионинъ и веднага го арестували. Карали го отъ секция на секция до Кюстенджа, дѣто билъ прѣдаденъ на паркета, но прокурорътъ го освободилъ. Дали му били билетъ, че е свободенъ да се върне въ мѣстожителството си Канлия. На адвокатъ далъ 1500 лева. Като се върналъ, обаче, въ село, той билъ принуденъ да избѣга въ България, понеже починали да го търсятъ пакъ да го арестуватъ.

Отъ паркета му дали слѣдната бѣлѣжка:

Кралство Романия
Прокуроруки Паркетъ
окръгъ Кюстенджа

№.....

18 априлъ 1919 г.

Записка

Г-нъ Добри Василевъ отъ с. Канлия е свободенъ да отиде на мѣстожителството си въ Канлия.

Секретаръ на Паркета:

Константинъ Антонеску

Балчишка околия.

Андрей Николовъ, 25 год., отъ с. Шабла, по Великденъ е билъ закаранъ въ гр. Добричъ, за да бѣде взетъ ромжиски войникъ, макаръ че служилъ въ българската армия. Но слѣдъ извѣстно врѣме билъ освободенъ, слѣдъ като го изнудили съ една значителна сума пари. По Георгиевъ-денъ пъкъ е билъ арестуванъ и закаранъ въ Добричъ. Свѣдѣния има, че билъ убитъ.

Отъ с. Шабла е откаранъ, за да бѣде зачисленъ въ ромжиската армия служилитѣ въ българската армия Никола Ганчевъ. Сжщото е станало и съ Панайотъ Марковъ отъ с. Калъчкьой, Шабленска община.

Стефанъ Гецовъ отъ с. Каябейкьой и още едно лице, макаръ че тѣ сж служили въ българската армия, сжщо сж откарани за войници. Сжщата участъ е прѣдвала Георги Ивановъ и още два момчета отъ с. Ялж-Ючъ-Орманъ, Шабленска община. Осатъ тия лица, има много още лица, които, макаръ че сж били войници въ българската армия, сж откарани за да бѣдатъ зачислени въ ромжиската армия. А ромжискитѣ чиновници и офицери гледатъ на всичко това като на едно доходно перо за попълване дефицититѣ въ бюджетитѣ си.

ХРОНИКА

Ренегати и прѣдатели. Добри Ставевъ, 42 год., високъ, русъ, мустацъ руси, лице дълго, земледѣлецъ, Ангелъ Димитровъ, 50 год. (кметски намѣстникъ въ селото), нискъ, русъ, мустацъ руси, земледѣлецъ и Георги Димитровъ, сръденъ ръстъ съ черна коса и мустацъ, с. Ениджа, Добришко, сж ромжиски платени агенти, Станали сж причина мнозина невинно да пострадатъ. Димитъръ Костадиновъ, Никола Полихронъ, Божко Пеневъ и Ангелъ Петровъ, все отъ с. Ениджа (Добришко) сж избѣгали, защото ренегатитѣ сж лѣжесидѣтелствували по обвинението, които ром. жандарми сж били скрили сръщу тия видни и почтени жители на селото.

Едно турче на име Ибрихъ, 25 г. отъ с. Баракларъ, Добричко, поради това, че явно е манифестирало своето съжаление, загдѣто Добруджа била оставена подъ ромжиска властъ, е било арестувано и най-безчовѣчно малтретирано, обаче, прѣди нѣколко дни сполучва да избѣга.

Убийство. Еню Чинчевъ, 44 год., земледѣлецъ отъ с. Мурсалкьой, добъръ българинъ и отъ всички свои сѣселени почитанъ, прѣди мѣсецъ е билъ убитъ въ с. Шахинджи отъ злодѣйската ржка на ромжиския агентъ Петъръ Мокана. Причината за това, че Чинчевъ изказалъ своето отвържение отъ чудозиция, пълненъ съ анархия и безправие ромжиски режимъ въ Добруджа. Убийството е станало съ знанието на жандармитѣ, но самия убиецъ посочилъ за убиецъ брата на убития.

Тероръ. На 3 септември е билъ арестуванъ и много злѣ малтретиранъ отъ ромжискитѣ жандарми въ с. Чапаларъ жителътъ на с. Чукурово, Желюко Янчевъ. Търсени били сжщо: Марко Янковъ и Пеню Юрдановъ отъ с. Куджукъ, Добришко. Понеже послѣднитѣ не били уловени, арестуватъ бащата на Марко Янковъ. Уловенитѣ, както и търсенитѣ, не сж въ нищо виновни.

Жандармийскитѣ шефъ въ с. Теке, Балчишко, прѣди нѣколко дена извиказъ Атанасъ Костадинъ Анастасовъ, Стаматъ Стаматовъ Яниджиковъ и Христо Еневъ отъ с. Чаушъ-кьой, сжщата околия, подъ прѣдлогъ, че ще ги взематъ новобранци. Задържани били въ Теке и послѣ откарвани въ Добричъ. Тормозени повече отъ седмица, освободили ги, и като имъ взели 1,000 лева рушветъ.

Грабежъ на добитѣкъ. Прѣди нѣколко дни ромжискитѣ войници отъ заставата Бачковата воденица (на шосето Варна — Добричъ) влизатъ въ българска територия и отдѣлатъ отъ чарлата три биволици и едно малаче. Едната биволица и малачето е собственостъ на Иванъ Кръстевъ, отъ с. Крумово — Варненско, другата на Георги Кръстевъ отъ сжщото село, който прѣди мѣсецъ бѣ убитъ отъ ромжинѣтъ, за което своевременно ние съобщихме, а третата на единъ турчинъ отъ с. Долна-Кумлуджа. Добитѣцитѣ биватъ закарани въ с. Куджукъ — Добришко. Сжщиятъ денъ малачето било заклано.

Подавачка опитна се търси за печатница „Гутенбергъ“.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщеним на Б. Т. Агенция).

Италианцитѣ за Фиуме.

Римъ, 1 окт. (Ит. Тел. Агенция). „Месажеро“ обнародва една кореспонденция отъ Парижъ, въ която се изтъква, че съюзницитѣ желаятъ въпроса за инцидентитѣ въ Фиуме да бѣде скоро разрѣшенъ, тъй като идеята за пълното и незабавно присъединение на Фиуме къмъ Италия е посрѣщната на всѣкъ безрезервно. Сжщиятъ кореспондентъ забѣлзва, че отговорътъ на прѣдседателя Уилсонъ засилва общото желание да се осъществи скоро спогодбата отъ Клеръ-Фонтенъ.

„Секоло“ възхвалява точността и коректността на изложението на г. Титони прѣдъ Камарата на Депутатитѣ по външната политика. Вѣстникътъ хвали умѣреността на Титони и неговото съзнание за отговорноститѣ, но го упрѣква, че не е сторилъ още прѣзъ м. януари това, което направилъ прѣзъ юли.

Французкиятъ печатъ за Фиуме.

Римъ, 1 октомври. (Ит. Тел. Агенция). Съобщаватъ отъ Парижъ: Французкиятъ печатъ продължава да се интересува живо за въпроса за Фиуме и за парламентарнитѣ дебати въ Италия по сжщия въпросъ.

„Аксионъ Франсезъ“ се пита, какъ Франция, слѣдъ като е признала, че въпроса за Фиуме интересува главно италианския народъ, ще продължава да държи французкия отрядъ тамъ, когато англичанитѣ си отиватъ.

„Фигаро“, като припомня, че е поддържалъ винаги правата на Италия върху Фиуме, пише че понеже разрѣшението на този въпросъ се забави безполезно, Г. Анунцио замѣсти правното разрѣшение съ фактическо, което ще има сериозни послѣдци, както въ вътрѣшно, и въ международно отношение. Вѣстникътъ иска сжщо французкото правителство да изтегли французкитѣ военни части, като се отърве по този начинъ отъ неблагоприятната служба на адриатическа жандармерия.

„Ордъ Публикъ“, безъ да одобрява напълно постѣпката на „Анунцио“, не крие, че тя е много симпатична. Като съжалява за примѣра на неподчинение, вѣстникътъ, обаче, не иска да порицае поета, че обича тѣ много отечеството си, даже съ рискъ да му напакошти.

Почти всички французки вѣстници разглеждатъ трудноститѣ, които сръща министерството за Нити. „Л'Евонгъ“ пише, че италианската камара е признала италианския характеръ на Фиуме, въ което никой не се съмнѣва. Нѣкои вѣстници подчертаватъ сериозността на една евентуална оставка на Нити, което би значило капитулация прѣдъ „Анунцио“. Други вѣстници виждатъ въ оставката на Нити единствената възможность да се разрѣши въпроса за Фиуме.

Италианското правителство за договоритѣ за миръ.

Лионъ, 2 октомври (Гръцка радиотелеграма). Върховниятъ съвѣтъ се засѣдава въ срѣда.

Общитѣ разисквания по договора за мира въ камарата бидоха приключени. Ратификацията на договора ще стане въротно въ четвъртъкъ.

В. „Матонъ“ се научава, че италианското правителство има твърдо намѣрение да приложи тоя членъ стъ италианската конституция, споредъ който, договоритѣ съ Германия и Австрия могатъ да влѣзатъ въ сила съ обикновенъ кралски декретъ.

Тереза Ракенъ, романъ отъ знаменития френски писателъ Емилъ Зола. Една извънредно покрѣтителна картина на прѣстѣпната любовъ. Издание на „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Продава се въ всички книжарници въ Царството. Издана б. л.

Печатница „Гутенбергъ“ — София.